

POSTANOWIENIE

11 września 2025 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Marta Romańska

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym 11 września 2025 r. w Warszawie
skargi o wznowienie postępowania zażaleniowego D. F.
na postanowienie Sądu Najwyższego
z 26 lutego 2025 r., III CZ 234/24,
w sprawie z powództwa D. F.
przeciwko A. F.
o uchylenie obowiązku alimentacyjnego,

odrzuca skargę o wznowienie postępowania.

[dr]

UZASADNIENIE

Postanowieniem z 26 lutego 2025 r., III CZ 234/24, Sąd Najwyższy oddalił zażalenie D. F., powoda w sprawie przeciwko A. F. o uchylenie obowiązku alimentacyjnego, na postanowienie Sądu Okręgowego w Zamościu z 15 marca 2024 r., I Ca 295/23.

Powód wystąpił ze skargą o wznowienie postępowania zażaleniowego przed Sądem Najwyższym, zakończonego postanowieniem z 26 lutego 2025 r., a środek ten zredagował i wniósł osobiście.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

W świetle art. 87¹ § 1 k.p.c. w postępowaniu przed Sądem Najwyższym obowiązuje zastępstwo stron przez adwokatów lub radców prawnych,

a w sprawach własności intelektualnej także przez rzeczników patentowych; obejmuje ono również czynności procesowe związane z postępowaniem przed Sądem Najwyższym, podejmowane przed sądem niższej instancji. Przymus adwokacko – radcowski w postępowaniu przed Sądem Najwyższym ma na celu zapewnienie złożenia środka odwoławczego, który odpowiada ustawowym wymaganiom i jest wynikiem dochowania staranności, jakiej można wymagać od profesjonalisty (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 17 kwietnia 2019 r., V CZ 15/19). Odnosi się on do każdego postępowania przed Sądem Najwyższym i wyłącza zdolność strony do podejmowania czynności procesowych osobiście. Oznacza to, że czynności samej strony lub pełnomocnika niebędącego adwokatem lub radcą prawnym albo rzecznikiem patentowym są bezskuteczne.

Skarga o wznowienie postępowania sporządzona i podpisana przez stronę niemającą zdolności postulacyjnej przed Sądem Najwyższym jest dotknięta brakiem formalnym nieusuwalnym, skutkującym odrzuceniem środka odwoławczego jako niedopuszczalnego, bez wzywania do uzupełniania tego braku i bez możliwości jego usunięcia przez pełnomocnika (zob. postanowienia Sądu Najwyższego z 23 lutego 2012 r., V CZ 132/11, z 21 września 2011 r., I CZ 59/11, z 25 sierpnia 2010 r., II UZ 16/10, z 6 listopada 2008 r. III CZ 35/08).

Z uwagi na powyższe, Sąd Najwyższy na podstawie art. 87¹ § 1 k.p.c., orzekł jak w sentencji postanowienia.

[dr]

[a.ł]